

Az egység kulcsa

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 20:25-28; Galata 4:7;
Efezus 1:3-14; 2:11-22; 4:1-6, 11; 5:15-6:9

„Megismertette velünk akaratának titkát az ő jó kedve szerint, amelyet előre elhatározott magában, az idők teljességének rendjére nézve, hogy Krisztusban mindeneket egybeszerkeszt, mind amelyek a mennyben, mind amelyek a földön vannak” (Ef 1:9-10, ÚRK).

Efezus fontos, befolyásos kereskedelmi központ volt Kis-Ázsiában. Az ottani gyülekezethez egyaránt tartoztak zsidók és pogányok, minden társadalmi osztály tagjai közül. A közösség sokszínűsége miatt bőven lehetett volna alkalom a konfliktusokra, mint a világban is, amelyben éltek. Viszont más helyzetet teremtett Krisztus, valamint a hívőknek a benne lévő egysége, hiszen így már az Ő testének tagjai lettek. Ennél fogva az Efezusi levél központi témája az, hogy milyen fontosnak tartja Pál az egységet Krisztus követői között.

Pálnál két dimenziója van az egység fogalmának. Egység az egyházban, Krisztus testében, amelyben zsidók és pogányok egy test tagjai lesznek, valamint a világegyetem egysége, hiszen Krisztusban van mennyen és földön mindennek a végső egysége.

Krisztus az egység forrása. A levélben az apostol számtalan alkalommal használja a „Krisztusban” vagy „Krisztussal” kifejezéseket, hogy bemutassa, mit tett Isten értünk és az egész univerzumért Jézus Krisztus élete, halála és feltámadása által. A megváltási tervben Isten végső célja az, hogy Krisztus által mindent újból egységbe hozzon. Ez az egység azonban csak a világ végén fog a maga teljességében megmutatkozni.

ÁLDÁSOK KRISZTUSBAN

Olvassuk el Ef 1:3-14 szakaszát! Pál szerint mit kaptunk Krisztusban?

Jézus követői sok mindenért dicsőíthetik Istent, aki úgy döntött, hogy gyermekeivé fogad bennünket és mi képviseljük Őt a világban. Pál több képpel is érzékelteti, hogy milyen kapcsolat fűzi Istenhez a hívőket Krisztusban, amelyek közül az örökbefogadás hasonlata illeszkedik az egységről szóló tanulmányhoz. Krisztusban magáénak fogadott bennünket Isten, a családjához tartozunk. Ez a kép az Izrael népével való szövetségekötésre is utal. Pál levelelének az összefüggésében a Jézust Messiásként elfogadó pogányok is Isten gyermekei, az Izraelnek tett ígéretek örökösei (Róm 8:17; Gal 4:7). Általában a keresztyénység tekintetében alapvető a Krisztussal való kapcsolat áldása, az, hogy Krisztusban vagyunk. Ez a szakasz szintén kimondja: Istennek mindvégig az volt a szándéka, hogy az egész emberiséget Krisztusban egyesítse. Isten családjában mindannyian Isten gyermekei vagyunk, akiket egyformán szeret, gondunkat viseli.

Némelyeket zavar, hogy mintha ebben a szakaszban a predesztinációról olvasnánk (Ef 1:5, 11). Az ígélet látszólag arra utal, hogy Isten kiválasztott bennünket az üdvösségre, míg másokat a kárhozatra választott volna ki. Azonban ez nem biblikus tanítás. Az Úr éppen azért készítette el a megváltási tervet még a világ megalapítása előtt, hogy mindenki üdvösségre jusson: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16; lásd még 1Tim 2:6; 2Pt 3:9). Előre tudja, ki fogadja majd el az örök élet ajánlatát, ez azonban nem ugyanaz, mintha Ő határozná meg az emberek döntését. Isten az egész emberiségnek felajánlja az üdvösséget Krisztus értünk vállalt tette révén. A kérdés a következő: *Mi hogyan fogadjuk az ajánlatát?* Isten senkit sem kényszerít, hogy elfogadjja a megváltást.

„A mennyei tanácsban Isten gondoskodott róla, hogy noha az ember törvényszegővé lett, ne vesszen el engedetlenségében, hanem Krisztusba mint Helyettesébe és Váltásába vetett hittel Isten választottja legyen. Jézus Krisztus által gyermekének fogadta, kiválasztotta magának, jó tetszése szerint. Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön. Amikor egyszülött Fiát odaadta az emberért a váltásádjá megfizetésére, mindenről bőségesen gondoskodott. Aki elvesz, azért fog elveszni, mert nem hajlandó elfogadni, hogy Jézus Krisztus által Isten a gyermekévé fogadja” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*. 6. köt., 1114. o.).

A VÁLASZFAL LEDÖNTÉSE

Az embereket leginkább megosztó tényezők a faji, etnikai és vallási különbségek. Több országban feltüntetik a személyazonosító igazolványokon az etnikai vagy vallási hovatartozást, és ezekhez a meghatározókhöz gyakran bizonyos kiváltságok vagy korlátozások kapcsolódnak, amelyekkel az embereknek napi szinten együtt kell élni. Háborúk, konfliktusok kitörések az efféle jelzők és megkülönböztetések sokszor az elnyomás és a kegyetlenkedés katalizátoraivá válnak.

A keresztény közösség számára Pál jobb utat javasol Ef 2:11-22 szakaszában. Hogyan hat a közöttünk meglévő különbözőségekre a Krisztusban való egységünk? Mit döntött le Jézus a kereszthalálával?

Pál kéri az efezusiakat, hogy ne felejtsek el, milyen volt az életük, mielőtt Krisztusban részesültek Isten kegyelmében. Az etnikai, kulturális és vallási különbözőségek ellenségeskedést és küzdelmeket gerjesztenek az egyes népcsoportok között. Jó hír viszont, hogy Krisztusban mindannyian egy néppé lettünk, egy a Megváltónk és az Urunk, egyaránt Isten családjába tartozunk. *„Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által”* (Ef 2:13).

Az ősi jeruzsálemi templomban volt egy elválasztó fal, ami a templomnak azt a részét zárta el, ahová csak az izraelita származásúak léphettek be. A falfelirat halálos fenyegetéssel tiltotta meg az idegeneknek, hogy beljebb lépjenek. Pált ennek a szabálynak a megszegésével vádolták, amikor miszsióútjai után a templomba ment. Letartóztatásakor azt hozták fel ellene, hogy az efezusi Trofimoszt bevitte a zsidók számára fenntartott részre (Ap-Csel 21:29). Ebben a levelében Pál azt fejtegeti, hogy Krisztus *„a mi békeségünk, ki egyé tette mind a két nemzetséget, és lerontotta a közbevetett választófalat”* (Ef 2:14).

A hívők Ábrahám leszármazottai lettek Krisztusban, a szívük körülmetéltetett. Az Ábrahámnak elrendelt fizikai jel a lelki körülmetélésre mutat, amit a hívők Krisztusban kapnak (lásd 5Móz 10:16). *„Benne vagytok körülmetélve is, kéz nélküli körülmetéléssel, levette a bűn testét Krisztus körülmetélésében”* (Kol 2:11, ÚRK).

Olvassuk el újból Ef 2:11-22 szakaszát! Hogyan láthatjuk a saját gyülekezetünkben azt, amiről Pál itt írt? Milyen kihívásokkal szembesülünk továbbra is?

A TEST EGYSÉGE

Az efezusiaknak szóló ihletett írásában Pál gyakorlatiasan fogalmaz. A zsidók és pogányok, a különböző kulturális és etnikai hátterű emberek egysége nem valamiféle mítosz vagy elméleti kigondolás, hanem olyan valóság, ami megköveteli, hogy „*járjatok elhívátásokatokhoz méltón, amellyel elhívátatok*” (Ef 4:1, ÚRK).

Ef 4:1-3 értelmében mikor lesz a keresztények élete méltó Krisztusban lévő elhívásukhoz?

Ezeknek az erényeknek és jó tulajdonságoknak a segítségével a keresztények életében megmarad a Lélek egysége „*a békességnek kötelékével*” (Ef 4:3). E tulajdonságok mind a szeretetben gyökereznek (1Kor 13:1-7). A szeretet aktív gyakorlása megőrzi a testvérek közötti kapcsolatot, erősíti a békét és az egységet a keresztények közösségében és azon túl is. Az egyház egysége sajtáságos módon mutatja be Isten szeretetét, amit így mások is megláthatnak. Isten arra hívja el az egyházat, hogy ilyen bizonyosság legyen, kiváltképp küzdelmek, megosztások és háborúk idején.

Mi az egyik fő témája Ef 4:4-6 verseinek?

A fejezet első verseiben Pál kiemeli, hogy mennyire fontos számára az egyház egysége. Először is az egységre buzdít (Ef 4:1-3), majd felsorol hét pontot, amelyek a hívőket összefogják (Ef 4:4-6). Az egység olyasmi, ami egyszerre megvan már a hívők között (Ef 4:4-6), amiért folyamatosan tenni kell, azaz fenn kell tartani (Ef 4:1-3) és ami egyben egy jövőbeli cél is, amire fontos törekednünk (Ef 4:13).

„Az apostol inti testvéreit, hogy az életükkel tanúsítsák az igazság erejét, amire tanította őket. Alázattal, szelídséggel, hosszútűréssel és szeretettel mutassák be Krisztus jellemét és az üdvösség áldásait. Csak egy test, egy Lélek, egy Úr és egy hit van. Krisztus testének tagjait, minden hívőt ugyanaz a Lélek és ugyanaz a reménység serkent. Az egyház megosztottsága szégyent hoz a krisztusi hitre a világ előtt, és alkalmat ad az igazság ellenségeinek arra, hogy igazolják eljárásukat. Pál tanácsai nemcsak a saját korában lévő egyháznak szóltak, hanem Isten terve szerint nekünk is meg kell ismernünk ezeket. Mit teszünk azért, hogy megőrizzük az egységet a békesség kötelékében” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt., 239. o.)?

Milyen döntéseket hozhatunk meg éppen most azért, hogy elhívásunkhoz méltóan járjunk?

GYÜLEKEZETI VEZETŐK ÉS AZ EGYSÉG

„Mindegyikünk pedig a Krisztus ajándékának mértéke szerint részesült a kegyelemben” (Ef 4:7, ÜRK). Az üdvösséget ajándékba kapja bárki, aki kész elfogadni, a lelki ajándékokat viszont bizonyos emberek kapják, meghatározott céllal.

Olvassuk el Ef 4:11 versét! Milyen vezetői ajándékokat ad Isten az egyháznak?

Ef 4:12 verse szerint mi Isten célja azzal, hogy a vezetés ajándékait adja az egyháznak? Hogyan viszonyulnak ezek az ajándékok egymáshoz?

Bizonyos értelemben minden hívő Isten és az evangélium szolgája. Mt 28:19-20 nagy misszióparancsában Krisztus arra hívja a keresztyényeket, hogy induljanak el, tegyenek tanítványokká minden népet, kereszteljék meg és tanítsák az embereket. A szolgálat munkáját nemcsak néhány kiváltságos kapta, mint a lelkészek és/vagy az evangélisták, hanem mindazok, akik Krisztus nevét vallják. Az evangélium terjesztésének feladata alól senki sincs felmentve, és egyetlen gyülekezeti vezető sem állíthatja, hogy kizárólag neki kell szolgálnia. A vezetés lelki ajándékainak konkrétan a gyülekezet építése a célja. Azért van szükség az egyházi vezetőkre, hogy ápolják, támogassák és erősítsék az egységet. Pál felsorolja a vezetői ajándékokat, és ebből megtudhatjuk, hogy ezeknek a szerepeknek a célja Isten népének felkészítése. Nekik ugyanis el kell juttatniuk az evangéliumot az elveszettekhez. Az egyházban bizonyos, különleges elhívással rendelkező személyek felelőssége, hogy segítsenek a többieknek végezni a szolgálatukat Krisztusért és építsék Krisztus testét, „Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére” (Ef 4:13). Fontos, hogy Jézus vezetői stílusának példája irányítson bennünket a szolgálatunk végzése közben! Ő azért jött, hogy másokat szolgáljon, nem azért, hogy neki szolgáljanak (Mt 20:25-28), tehát nekünk is így kell tennünk! Az emberek általában erősen hajlanak a függetlenségre, arra, hogy senkinek se kelljen számot adniuk, és ez a hajlam különösen jellemző a nyugati társadalmakra. Pál azonban arra emlékeztet, hogy egyetlen keresztyény sem áll egyedül a világban, a hívők közösségét képezzük, a közös úton lelki bátorítást adó vezetéssel. Együtt mind Krisztus testének tagjai vagyunk.

Milyen lelki ajándékaink vannak? Hogyan használjuk ezeket gyülekezetünk egysége érdekében?

EMBERI KAPCSOLATOK KRISZTUSBAN

A kereszténység kapcsolati vallás: kapcsolat Istennel és egymással. Értelmetlen volna azt állítani, hogy az embernek mély a kapcsolata Istennel, ha ez nem hat a másokhoz fűződő viszonyára. A kereszténységet nem lehet légüres térben megélni. Ránk is vonatkoznak az egység elvei, amelyeket Pál az Efezusi levélben taglal.

Olvassuk el Ef 5:15-21 szakaszát! Mit fejez ki Pál a 21. versben? Milyen kapcsolat van az egység és az egymásnak való engedelmesség között?

Az apostol arra tanít, hogy engedelmeskedjünk egymásnak, amihez hozzátartozik a „*teljetek meg Lélekkel*” (Ef 5:18, RÚF) kifejezés. A Lélekkel való betöltekezés egyik megnyilvánulása, ha engedünk egymásnak, ami az alázat és előzékenység megfelelő hozzáállását tanúsítja az emberi kapcsolatokban. Persze a legtöbбекnek ez nem természetes jellemzője, hanem annak az eredménye, hogy a Lélek a szívünkben él, a Krisztusban való egységet összefogó Lélek ajándéka. Ebből a szemszögből közelítve az engedelmisség olyan belső tulajdonság, ami kifejezi tiszteletünket Krisztus és értünk hozott áldozata iránt.

Ef 5:22–6:9 alapján hogyan hasson a Krisztusban hívők emberi kapcsolataira a kölcsönös engedelmisség értéke otthon és a munkahelyen egyaránt?

A gyülekezet egysége bizonyos mértékig az otthon egységétől függ. Pál kiemeli, hogy a férj és feleség közötti egységnek, szeretetnek és tiszteletnek kell bemutatnia Krisztus szeretetét az egyház iránt, ami önfeláldozó szeretet. Éppen ezért a férjektől, feleségektől, gyülekezeti tagoktól egyaránt elvárható a krisztusi tiszteletadás úgy a családban, mint a gyülekezetben. A krisztusi tulajdonságoknak a gyerekek és szülők, valamint alkalmazottak és alkalmazók (szolgák és urak) kapcsolatában is meg kell mutatkoznia. Jellemezze összhang és békesség az otthonunkat, mint ahogy a gyülekezeti életünket is!

Hogyan kell viselkednünk (az adott helyzettől függően) a családtagjainkkal vagy a munkatársainkkal? A mai részben tárgyalt versekben milyen elveket találunk, amelyek segíthetnek ezt megérteni?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Krisztus nem tekintett a nemzetiségi, rangbeli vagy hitvallást illető különbözőségekre. Az írástudók és a farizeusok szerették volna csupán helyi és nemzeti előnnyé tenni a menny minden ajándékát, Isten családjának többi részét a világban pedig kirekeszteni azokból. Krisztus azonban azért jött, hogy ledöntsön minden elválasztó falat. Azt jött bemutatni, hogy kegyelmének és szeretetének ajándéka éppen annyira nem korlátozható le, mint a levegő, a fény vagy a földet felüdítő eső. Életével Krisztus olyan vallást alapított, amelyben nincsenek kaszatok, amely által zsidók és pogányok, szabadok és szolgák egy testvéri közösségbe tartoznak, egyenlőként állnak Isten előtt. Lépéseit nem befolyásolták politikai kérdések. Nem tett különbséget felebarát és idegen, barát és ellenség között. Az Ő szívét az élet vizére szomjazó lelkek hatották meg” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 9. köt., 190-191. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljessünk a következő idézetről! „Efezus 4. fejezete olyan egyértelműen és egyszerűen mutatja be Isten tervét, hogy az Úr minden gyermeke megértheti az igazságot. Itt világosan kijelenti: ezeket az eszközöket jelölte ki, hogy általuk fenntartható legyen egyháza egysége és a tagok egészséges vallási tapasztalatot mutathassanak be a világ előtt” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*. 6. köt., 1117. o.). Mit látunk Efezus 4. fejezetében az egyház egységével kapcsolatban? Mit tehetünk az egység biztosítása érdekében?
2. Az egység tekintetében központi kérdés az alázat és az engedelmeség szükségessége. Hogyan is létezhetne bármiféle egység az egyházban e tulajdonságok nélkül? Ha önteltek vagyunk, túlságosan bízunk saját nézeteinkben, állásfoglalásunkban és nem vagyunk hajlandók másokra hallgatni, esélyünk sincs az egységre. Hogyan tanulhatunk alázatot és engedelmisséget?
3. Hogyan lehet közöttünk egység, még ha nem is értünk mindig, mindenben egyet?

ÖSSZEFOGLALÁS: Az Efezusi levélben Pál sok tanácsot ad arra vonatkozóan, hogy mit jelent a keresztyének számára Krisztusban lenni. A Jézusban nyert üdvösség gyakorlati szempontból formálja át az életünket. A bennünk lakozó Krisztus hatalma alakít át minden emberi kapcsolatot, így a gyülekezetben a testvérek viszonyát is. Ez a változás pedig döntően fontos ahhoz, hogy egységben lehessünk.

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET:

ŐSZI MAGÁNY

Még nyílik kertemben
egy pár őszi virág,
de a bokron sárgul a levél;
(én már) siratom a virágok hullását,
tudom, mihamar
leveszi a dér.
A napnak is rövidebb az útja,
egyre fáradtabban bandukol.
Hosszabbak az esték,
az éjszakák:
virág szirma dér kezébe hull.
– Kabátot vesz magára a Hold is,
csillagporos útját míg járja.
A kertek alján is az ősz járkal
fázósan, magányába zárva.